

komplex av hydrografiska och kvartärgeologiska problem som stå i samband med "Den vandrande sjön". Därför syntes mig denna färd på Kontje-daria och dess fortsättning Kum-daria mera tilldragande och lockande än någon tidigare flodfärd.

Vi levde på vattnet. Det var vattnet som tjänade oss till drivkraft och oavlåtligt förde oss närmare det fjärran målet. Kompakt och tung gled Kontje-darias vattenmassa ned mot öster genom sin långsamt fallande, nyckfullt slingrande bädd. Den vattenväg vi nu navigerade var nedersta delen av hela det avloppssystem, som samlas i huvudstammen Tarim. Vi gled på en flod som skulle bli allt mindre ju längre mot öster vi nådde. Efter ett par dagsleder skulle vi passera de sista små tillflödena från Tarim och sedan skulle den rad av strandsjöar och träsk begynna, vilka brandskatta floden och lämna allt mindre vattenmängd kvar i dess huvudbädd.

Särskilt genom docenten Nils Hörners och herr Parker C. Chens resa på vintern 1930—31 visste vi att påståendet om flodens framträngande ända till tre dagsresor från Tun-hwang var falskt. Och var den nya sjön Lop-nor var belägen och där Kum-daria upphörde, visste vi också. Frågan var blott om floden var navigabel ända fram till den trakt, där Hörner och Chen undersökt dess deltaarmar. Häri låg för oss den stora spänningen i den upptäcktsfärd vi började den 5 april.

Det grågröna vatten, på vilket vi gled, härstammade från fjärran trakter. Då man fyllde en bägare